

РЕШЕНИЕ

№ 21938

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3802** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#), вр. с [чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/](#).

Образувано е по жалба на М. – Е. С. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], чл. 326, вх. А, ап. 33 срещу Решение № 1040-21-54/29.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН]/13.12.2024г. и Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН]/08.01.2025г., на длъжностно лице по изплащането на обезщетенията и помощите.

В жалбата до съда, жалбоподателят е изложил доводи за незаконосъобразност на оспорените административни актове и потвърждаващото го решение. Сочи се, че през процесните периоди, жалбоподателят е бил във временна неработоспособност, удостоверена с надлежно издадени болнични листове, представени чрез осигурителя „Ем Уай Екс“ АД Към същия момент имал и валидно правоотношение като управител по ДУК с „Ахелия Консултинг“ ЕООД, по което бил осигурен на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО Поради достигане на максималния месечен осигурителен доход по първото правоотношение, осигурителни вноски не са били дължими по второто. Според жалбоподателя основния мотив на НОИ за упражнявана трудова дейност и съответно приложението на чл. 46, ал. 3 КСО е неправилен и почива на формално тълкуване на закона. В конкретния случай, НОИ не е представил нито едно доказателство, че реално бил упражнявал дейност като управител в „Ахелия Консултинг“ ЕООД през процесните периоди, като категорично отрича да е полагал такава. Изводът на НОИ, че е работил се базира единствено на липсата на болничен лист в ЕРБЛРО, издаден за правоотношението му с „Ахелия Консултинг“ ЕООД, като самата липса без други доказателства не може да се приравни на доказателство за

реално положен труд по слисала на чл. 46, ал. 3 от КСО. Отказът на НОИ да изплати обезщетението по основното му трудово правоотношение /където безспорно има загуба на доход/ въз основа на недоказано предположение за дейност по друго правоотношение, където няма осигурителен доход за губене/, според жалбоподателя е в противоречие с целта на закона. Отбелязва, че при идентична фактическа обстановка на 11.07.2023г. му е изплатено дължимото ПОВН, което сочи на противоречива практика на НОИ. Оспореният акт не е съобразен с константната съдебна практика относно тежестта на доказване и необходимостта от установяване на реален труд за приложението на чл. 46, ал. 3 от КСО. В заключение отправя искане за отмяна на решението и потвърдените с него разпореждания и връщане на преписката за административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При разглеждане на делото жалбоподателят лично поддържа жалбата и моли за отмяна на оспореното разпореждане. Не претендира разноски.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. - град, представляван от юрк. И., оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на оспореното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото се установява, че с Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН]/13.12.2024г. на основание чл.40, ал. 3 от КСО е постановен отказ за изплащане на обезщетение по болничен лист (б.л.) № E20231500582. издаден за периода от 04.11.2024 г. до 13.11.2024 г. вкл.. а с Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН]/08.01.2025г. е отказано изплащане на обезщетение и по б.л. № E20243150166. издаден за периода от 02.12.2024 г. до 11.12.2024г. вкл. Мотивите за така постановения отказ са, че към датата на настъпване на временната неработоспособност (на 04.11.2024 г. и на 02.12.2024 г.) лицето е осигурено за общо заболяване и майчинство в качеството му на управител на осигурителя „Ахелия Консултинг“ ЕООД. По данни от Електронния регистър на болничните листове и решения по обжалването им (ЕРБЛРО) липсват издадени болнични листове за периода на настъпилата неработоспособност по правоотношението с този осигурител, което сочи че е налице пречка за изплащането на ПОВН, съгласно чл. 46, ал. 3 от КСО.

За изплащане на парично обезщетение по реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) за жалбоподателя чрез осигурителя „Ем Уай Екс“ АД в ТП на НОИ - С. град са представени удостоверение - приложение № 9 /към чл.8 НПОПДОО/ с вх. № P14-21 -000-00- ОО15335595/2-12-2024 г. към болничен лист № E20231500582 за временна неработоспособност за периода от 04.11.2024 г. до 13.11.2024 г. /вкл./ и удостоверение - приложение № 9 към чл.8 НПОПДОО/ с вх. № P14-21-000-00-[ЕГН]/30-12-2024 г. към болничен лист №1/20243150166 за временна неработоспособност за периода от 02.12.2024 г. до 11.12.2024 г. вкл./.

Срещу така издадените разпореждания за отказ г-н М. е подал жалба, която е оставена без уважение като неоснователна. В тази връзка в хода на административното обжалване е извършена проверка в информационната система на НОИ в Регистър „Трудови договори“, при която се установи, че М.-Е. С. М. е в трудови правоотношения с осигурител „Ем Уай Екс“ АД, считано от 14.10.2022г. и е осигурено лице на основание чл.4, ал.1, т.1 от КСО, но същевременно упражнява дейност по договор за управление и контрол в „Ахелия Консултинг“ ЕООД и е вписан в търговския регистър като управител на дружеството, респ. по това правоотношение е осигурено лице на основание чл.4, ал.1, т.7 от КСО.

В хода на проверката е установено, че към настъпване на временната неработоспособност на М.

М. по договора за управление и контрол в „Ахелия Консултинг“ ЕООД не се начисляват осигурителни вноски, не възниква задължение за осигуряване за всички осигурени социални рискове, а защото осигурителните вноски не са дължими, тъй като по трудовото правоотношение е осигурено лице върху максималния месечен осигурителен доход, определен със Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване за 2024 г. - 3 750.00 лв. В оспореното решение се сочи, че обстоятелството, че не се дължат осигурителни вноски по договора за управление и контрол не спират осигурителните права, произтичащи от него.

Същевременно, при извършената проверка в ЕРБЛРО е установено, че за М.-Е. С. М. няма издадени болнични листове за осигурителя „Ахелия Консултинг“ ЕООД. При тези данни, за обоснована и законосъобразна е приета преценката на длъжностното лице постановило оспорените откази, че е налице основанието на чл. 46, ал. 3 от КСО като липсата на издаден болничен лист за второто правоотношение сочи, че по него е упражнявана трудова дейност. При липсата на данни в регистрите, посочени в чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО, че лицето е било неработоспособно и по правоотношението си с „Ахелия Консултинг“ ЕООД, което може да бъде удостоверено само с болничен лист е преценено като основателно приетото от длъжностното лице, че по същото е упражнявана трудова дейност, за която лицето е подлежало на осигуряване за общо заболяване и майчинство. Цитирана е разпоредбата на чл.4. ал.1, т.7 от КСО, според която управителите на търговски дружества подлежат на задължително осигуряване за всички осигурителни рискове, в т.ч. и за общо заболяване и майчинство. Според административният орган, ирелевантно е обстоятелството, че осигурителни вноски не са били дължими, защото жалбоподателят е бил осигурен върху максималния осигурителен доход по трудовото му правоотношение. С оспореното решение е прието, че след като за работните дни през периода на временната неработоспособност лицето е получавало възнаграждение за извършената работа, независимо че същото се дължи по друго правоотношение (като управител на търговско дружество), то няма право на парично обезщетение за временна неработоспособност, тъй като е подлежало на осигуряване за риска общо засоляване и майчинство и на основание чл. 46, ал. 3 от КСО ПОВН не се изплаща. В допълнение е посочено, че съгласно чл. 40, ал. 3 от КСО, разпореждания за отказ могат да бъдат отменени, ако в давностния срок по чл.115, ал. 2 от КСО лицето или осигурителят представят нови или допълнителни доказателства, установяващи правото на обезщетение и помощ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 1040-21-54/29.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е връчено на жалбоподателя на 02.04.2025г.

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-С. до съда, е подадена чрез административния орган, на 07.04.2025г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по [чл. 118, ал. 1 от КСО](#), същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс \(АПК\)](#), приложим на основание [чл. 118, ал. 2 от КСО](#) съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – издаден ли е акта от компетентен орган, в писмена форма, спазени ли са материалноправните и административнопроизводствените правила; актът съобразен ли е с целта на закона.

Оспореният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма и от компетентен орган по [чл. 117, ал. 3 от КСО](#), съгласно приложена по делото Заповед № 1712/17.08.2015г. на управителя на НОИ /лист 20/. Потвърдените с посоченото решение разпореждания са издадени от К. П. – главен експерт по осигуряването в отдел ПОВН, чиято материална компетентност се установява от приложената по делото Заповед № 1015-21-79/03.02.2017г. на директора на ТП на НОИ С.-град. При издаването на оспореното решение, съдът намира, че не са налице допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Според [чл. 40, ал. 1 от КСО](#), осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Следователно, паричното обезщетение за временна неработоспособност е предназначено да замести доходите на осигурените лица по време, когато поради настъпване на този осигурителен риск, те не са в състояние да упражняват трудова дейност.

Съгласно [чл. 46, ал. 3 от КСО](#) в относимата редакция, парично обезщетение за временна неработоспособност и за бременност и раждане не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи.

В случая не е спорно между страните, че жалбоподателят е имал две правоотношения: основно - с осигурителя „Ем Уай Екс“ АД и такова по втори договор, а именно за управление и контрол при осигурителя „Ахелия Консултинг“ ЕООД. Няма спор и относно обстоятелството, че по силата на неоспорени болничен лист №Е20231500582 и болничен лист Е20243150166 същият е бил временно неработоспособен за периода от 04.11.2024 г. до 13.11.2024 г., вкл. и съотв. за периода от 02.12.2024 г. до 11.12.2024 г., вкл. като за тези периоди е получил следващото се парично обезщетение, заместващо трудовото възнаграждение.

Същевременно, видно от представената от ответника на лист 80 от делото справка от Регистъра на осигурените лица, съдържаща данни по [чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО](#), за месеците ноември и декември 2024 г., данните от осигурителя „Ахелия Консултинг“ ЕООД за жалбоподателя са подадени на 22.01.2025г. /колона 6 и колона 2 са декларирани дни във временна неработоспособност общо по 8 за двата месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 54к от КСО, отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане, за отглеждане на дете до 2-годишна възраст, при осиновяване на дете до 5-годишна възраст и за отглеждане на дете до 8-годишна възраст от бащата (осиновителя) и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по [чл. 5, ал. 4, т. 1](#) и [чл. 33, ал. 5, т. 12](#), както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО също предвижда, че преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения помощите по ал. 1 се извършва въз основа на данните по [чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване \(КСО\)](#), данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приети по реда на [Наредбата за реда за представяне в Националния осигурителен институт на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им](#), приета с [Постановление № 241 на Министерския съвет от 2014 г.](#) (ДВ, бр. 67 от 2014 г.), като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното

обществено осигуряване, регистър "Трудови договори", регистър "Пенсии", регистър "Трудови злополуки", регистър "Професионални болести", регистър "Парични помощи за профилактика и рехабилитация" и от регистър "Парични обезщетения и помощи от ДОО", както и данните от удостоверенията по [чл. 8, 9 и чл. 11, ал. 1 и 2](#).

Същевременно текстовете на [чл. 40, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж](#) сочат изрично данните по [чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО](#) като установяващи осигурителен стаж и осигурителен доход. В тази връзка се споделя твърдението на жалбоподателя, че административният орган не е установил дали реално е упражнявана трудова дейност по второто трудово правоотношение. С представянето на данните от Р. се установява деклариран и от този втори работодател данни за настъпилата временна неработоспособност за процесните периоди, поради което не може да се приеме за доказано твърдението на административния орган, че за този период е упражнявана трудова дейност от жалбоподателя.

Така установеното води до извода, че за процесните периоди, за които на жалбоподателя са издадени съответните болнични листове, не е доказано последният да е упражнявал трудова дейност при работодателя „Ахелия Консултинг“ ЕООД. При това положение, съдът приема, че не налице хипотезата на [чл. 46, ал. 3 от КСО](#), изключваща правото на парично обезщетение за временна неработоспособност.

От приложените доказателства - удостоверения – [приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО](#) се установява, че жалбоподателят е представил коментираните болнични листове пред първия осигурител. Налице са и данни за деклариран дни във временна неработоспособност и от осигурителя „Ахелия Консултинг“ ЕООД за м. ноември и декември 2024 г.

Предвид всичко гореизложено следва да се приеме, че мотивите и изводите на административния орган не са подкрепени със съответни доказателства. В оспореното Решение № 1040-21-54/29.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, и потвърдените с него Разпореждане № 0-21- 999-00-[ЕГН]/13.12.2024г. и Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН]/08.01.2025г. неправилно е прието, че е налице хипотезата на [чл. 46, ал. 3 от КСО](#) и осигуреното лице няма право да получи парично обезщетение.

С оглед гореизложеното, жалбата се явява основателна и следва да се уважи. На основание чл. 173 ал.2 от АПК, преписката следва да се изпрати на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По изложените съображения и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-54/29.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. – град и потвърдените с него Разпореждане № 0-21- 999-00-[ЕГН]/13.12.2024г. и Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН]/08.01.2025г., с които е отказано отпускане на парично обезщетение по болничен лист № Е20231500582 за временна неработоспособност за периода от 04.11.2024 г. до 13.11.2024 г. /вкл./ и болничен лист №1/20243150166 за временна неработоспособност за периода 02.12.2024г. до 11.12.2024г. /вкл./.

ИЗПРАЩА преписката на Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощи при ТП на НОИ-С. град за произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 119 от КСО.

СЪДИЯ: